

Но отъ многото игри,
азъ се бързо уморихъ.

И съблѣкохъ си кожата,
вѣтърътъ да ме подуха.

Но нали бѣхъ изпотенъ —
азъ истинахъ тоя день.

Вечерта, кога се върнахъ,
мама нѣжно ме прегърна.

И покани ме да ямъ,
ала азъ отказахъ самъ.

Нищо ми се не ядѣше,
само много ми се спѣше.

И болѣше ме главата.
Азъ си легнахъ мълчешката.

Татко влѣзе вкѣщи веселъ
и надъ мене се надвеси.

Щомъ ржчичката ми взе,
каза: „Ти отивашъ зле!“

Бързо следъ това излѣзе,
после съ другъ човѣкъ той влѣзе.

Този чичко бѣше старъ,
съсь брада като на царъ.

Също като баба Злата
носѣше си очилата.

А единътъ му мустакъ
дълъгъ — колкото кривакъ

Той държеше въвъ ржцетъ
бѣлъ и лѣскавъ термометъръ.

И го сложи хей така —
тукъ — подъ моята ржка.

После седна и улисанъ
съ молива това написа:

„Ще му вземете хининъ
и два праха аспирина.“

Даде книжката на тате
и поглади си брадата.

После каза: „Два геврека
може да излапа съ млѣко.“

И наведе се надъ менъ
мъничко развеселенъ:

„Искамъ станалъ да те видя!“
Щипна ме и си отиде.

Азъ изтеглихъ много страхъ,
но нали сега съмъ здравъ!

Утре пакъ съмъ въ мойта стая,
но отъ други день ще зная:

и ще скачамъ, и ще тичамъ,
ала все ще се обличамъ.

И когато падне студъ,
въ топличко ще съмъ обутъ.

Че е лошо да си боленъ,
вънъ когато грѣ Пролѣтъ!

Атанасъ Душковъ

